

J. Oskar Andersen var saa stærkt inde paa, nemlig Ordination af Kvinder, og her tror jeg at maatte sige, at jeg i det store og hele lægger mest Vægt paa Menighedsraadens Svar, som gaar ud paa, at de ikke ønsker Ordination af Kvinder. Men, siger man saa, der er kommet en Henvendelse fra de kvindelige teologiske Kandidater, og der er kommet et Andragende fra Dansk Kvindesamfund om, at Kvinder maa kunne opnaa Ordination og derefter Ansættelse i Folkekirken. Ja, man kan jo se forskelligt paa, hvor megen Vægt man vil tillægge disse Andragender. En af de Biskopper, der har svaret, har udtalt sig meget skarpt, saa skarpt, at jeg maa sige, jeg ikke i og for sig vilde bruge saadanne Ord, men jeg maa alligevel indrømme, at han har talt saadan, at man kan forstaa det, naar han siger, at det er ikke Menighedens Sag og derfor heller ikke Rigsdagens Sag at udruge ethvert Æg, der lægges i Reden. Meningen dermed er jo, at det kan ikke være saaledes, at ethvert Andragende om det ene eller det andet, der lægges paa Rigsdagens Bord, af vedkommende Minister skal forelægges som Lovforslag og derefter kan ventes vedtaget af Rigsdagen. Det maa man anse for at ligge udenfor de Rammer, som den Slags Andragender kan vente at komme ind under. Men, siger man saa, man har disse kvindelige teologiske Kandidater, og hvad skal man bruge dem til, naar de ikke kan blive Præster? Jeg vil dertil sige, at der er mangfoldige Stillinger indenfor Menighedsarbejdet, hvor kvindelige teologiske Kandidater, som har viet deres Ungdomsarbejde til at sætte sig ind i disse Spørgsmaal, meget vel kan anbringes. Jeg maa her udtale en Beklagelse af, at efter hvad der er oplyst for mig, er der ikke i Øjeblikket f. Eks. indenfor Kristelig Forening for unge Kvinder, som omfatter et meget stort Antal Foreninger over hele Landet og har henved 50 000 Medlemmer, ansat en eneste kvindelig teologisk Kandidat. Jeg ved ikke af hvilken Grund, jeg maa formode, at det er, fordi de paagældende teologiske Kandidater ikke har søgt, idet de ikke har følt sig kaldet til et saadant Arbejde, og aandelig set bliver det dog af Betydning ogsaa ved Afgørelsen i dette Spørgsmaal, om det er Embedet og Embedets Indtægter, de søger, eller om det er det aandelige Arbejde. Hvis det ikke er det sidste, synes jeg, der er endnu meget mindre Grund til at give dem det første.

Ud fra dette kunde jeg ogsaa tænke mig, at hvis Loven bliver vedtaget, hvad jeg paa dette Tidspunkt ikke kan have nogen Mening om, saaledes at Ministeren faar Lej-

lighed til at ansætte en kvindelig Præst ved Christianshavns Kvindefængsel, naar Embedet der bliver ledigt, vilde det maaske ikke blive en af de kvindelige teologiske Kandidater, der vilde blive ansat der, men derimod en eller anden læg Kvinde, som har gjort et stort og betydeligt Arbejde indenfor Menigheden. Jeg vilde mene, at det vilde være ganske uforsvarligt at ansætte en ung og uerfaren Kvinde, selv om hun har taget teologisk Embedseksamen, hvad der i denne Forbindelse for mig vejer saa uhyre lidt, men at man i et saadant Tilfælde maatte tage en ældre, prøvet Kvinde, som havde arbejdet i den Gerning gennem en længere Aarrække og vist, at hun evnede at føge det Arbejde op. Sagen er nemlig den, at medens det ved Besættelsen af Embeder ud over Landet vilde være Menighederne selv gennem Menighedsraadene, der vilde faa Indstillingsret, og der vist derfor i de allerfleste Tilfælde eller maaske i alle Tilfælde ikke vilde blive indstillet en Kvinde, er Forholdet jo anderledes ved Fængslerne. Der ligger Afgørelsen væsentligt i den til enhver Tid siddende Ministers Haand.

Jeg skal ikke komme nærmere ind paa alle de Vanskeligheder, som i alt Fald den gifte Kvinde vilde komme i som Præst i Folkekirken. De Vanskeligheder vil enhver selv kunne tænke sig, en Del af dem er nævnt. Jeg skal blot slutte med at gentage, at Rigsdagen har paa dette Spørgsmaal gentagne Gange svaret nej. Det er jo ikke første Gang, dette Lovforslag er forelagt, om det end nu er forelagt i en noget ændret Skikkelse. Rigsdagen har svaret nej paa dette Spørgsmaal, Menighedsraadene har svaret nej, og flere af Biskopperne har ogsaa svaret ubetinget nej, medens andre kun har svaret et betinget Ja. Jeg vil derfor haabe, at Rigsdagen ogsaa denne Gang vil sige nej for vor Folkekirkes Skyld. Jeg skal, inden jeg forlader denne Plads, dog tilføje — jeg lægger i og for sig ikke saa megen Vægt derpaa, men det kan alligevel have sin Betydning i denne Forbindelse at nævne det —, at der for kort Tid siden i Ugeblad for katolske Kristne stod en Artikel, som omhandler dette Spørgsmaal, og i hvilken vedkommende Forfatter siger, at for saa vidt den danske Folkekirke gaar med til at indføre Stillingen som Præstinde i den danske Folkekirke, har den danske Folkekirke dermed sat sig selv over iblandt de sekteriske Kirker. Hvor megen Værdi man vil tillægge en saadan Udtalelse fra Katolikernes Side, faar enhver afgøre for sig, men det er min Opfattelse, at det sikkert er klogt ikke at se helt bort fra den. Forslaget strider mod hele